

[Handelsministeren.]

I Henhold til den gældende Lov er der indtil Midten af September i Aar indkommet 3 700 Andragender om Laan, og deraf er bevilget Laan til noget over 2 000 Fiskere, og det Laaneløb, der er bevilget, er paa 720 000 Kr. Det skønnes, som sagt, at Beløbet ikke helt vil blive opbrugt, idet alle Andragender om Laan jo fornuftigvis ikke kan komme i Betragtning ved denne Lejlighed saa lidt som ved andre Lejligheder. De 100 000 Kr., der nu stilles til Raadighed paa denne særskilte Maade til Udlaan til Fiskere, er nævnt for mig som et passende Beløb. Naturligvis er det et skønsmæssigt Beløb, men det er nævnt for mig i den Henvendelse, der er rettet til mig om at tage hele dette Forhold op til Prøvelse. Jeg foreslaar da, at Loven ændres saaledes, at dette Beløb paa 100 000 Kr. stilles til Raadighed for Udlaan under ganske særlige Forhold, og jeg anbefaler Lovforslaget til det høje Tings Velvillie og til hurtig Behandling.

Socialministeren (Steincke): Jeg skal herved tillade mig for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om midlertidig Udvidelse af Retten til Understøttelse fra statsanerkendte Arbejdsløshedskasser.*

Det ved Socialreformens Gennemførelse tilvejebragte Arbejdsløshedsforsikringssystem har jo til Forudsætning, at det ogsaa skulde være i Stand til at løse de Opgaver, som frembyder sig under midlertidig ekstraordinær Arbejdsløshed. Derfor var det, at Krisekasserne eller de saakaldte Fortsættelseskasser blev indført, saaledes at en almindelig, omfattende Kriselovgivning til Fordel for de arbejdsløse skulde være overflødig efter Socialreformens Ikrafttræden. En almindelig Forudsætning for hele dette System har det hele Tiden været, at Samfundet i det hele viste nogenlunde normale Forhold ogsaa paa Arbejdsmarkedet, idet en hvilken som helst Forsikring jo altid er og nødvendigvis maa være indrettet paa nogenlunde normale Forhold, ikke paa abnorme Kriseforhold. Jeg ser, at man rundt om ikke forstaar dette og forskellige Steder, ogsaa i Pressen, har betragtet Fremsættelsen af et Lovforslag som dette som et Brud paa Socialreformen, men ikke mindre end 8 Gange har jeg under Forhandlingerne om denne Reform udtrykkeligt udtalt her i Tinget, at naturligvis kunde en Forsikringsordning kun være baseret paa nogenlunde normale Forhold og ikke paa rene Krisetilstande. Og det er jo saadanne, vi har nu. Det fremgaar af den Statistik, der ledsager Lovforslagets Bemærkninger, at Arbejdsløs-

heden i 1932—33 er ganske abnorm. End ikke i 1927, da Arbejdsløsheden har været den hidtil største — bortset fra det sidste Aar —, var den paa langt nær af dette Omfang. Det ses af denne Statistik, at Arbejdsløshedsprocenterne i Aar, selv om de ligger noget lavere end forrige Aar, er meget højere end i noget tidligere Aar. Saaledes er Arbejdsløshedsprocenten for Juli i Aar, altsaa den bedste Sommertid, 35 pCt. højere end under Krisen 1921 og 26 pCt. højere end under Krisen 1927. Hvis man, som vi jo har gjort under Forhandlingerne om Socialreformen, tager Aarene 1929—30 som Udtryk for det, jeg kalder nogenlunde normale Forhold, viser det sig, at Arbejdsløsheden nu er omtrent den dobbelte.

Disse Forhold rammer i første Række de nyoprettede Fortsættelseskasser, der skal begynde deres Udbetalingsvirksomhed den 1. Oktober, altsaa paa et Tidspunkt, da vi er inde i abnorme Krisetilstande, da Arbejdsløsheden er abnorm baade i Størrelse og i Varighed. Antallet af ledigmeldte Arbejdsløshedskassemedlemmer er nemlig ifølge Opgørelsen pr. 8. ds. over 75 000 eller $\frac{1}{4}$ af samtlige Arbejdsløshedskassemedlemmer i Landet. Dertil kommer, at 1933 desværre ikke er noget isoleret Aar, idet Arbejdsløsheden ogsaa i det foregaaende Aar var abnormt stor og havde Tendens til at blive kronisk.

Hele denne Situation kræver derfor Overgangsbestemmelser, ved Hjælp af hvilke der kan gives de Medlemmer, som paa Grund af foregaaende Aars omfattende Arbejdsløshed enten helt er afskaaret fra at faa forsikringsmæssig Hjælp eller dog fra at faa den beregningsmæssigt tilstrækkelige Hjælp gennem Forsikringen, en udvidet Adgang til Understøttelse. Endvidere maa det forekomme naturligt, at der samtidig skaffes Udveje for ogsaa at hjælpe de mange, der ikke har gennemgaaet Karensaaret, idet disse gennem deres Indtræden i Forsikringen har vist deres Villie til at forsikre sig saa godt, som de var i Stand til.

Og denne samlede Hjælp er det rimeligt at yde gennem en midlertidig Udbygning af Forsikringsordningen; i hvert Fald maa man være det Haab, at den rent kriseaftige Arbejdsløshed efterhaanden vil tage af.

En Del vilde det formentlig hjælpe, hvis den høje Rigsdag vilde gennemføre de 3 Lovforslag, der ligger i Udvalg, nemlig det begrænsede Forslag om 40 Timers Arbejdsuge, Forslaget om Tilskud til Merbeskæftigelse og Forslaget om Forbud mod